

Kâmil Erdem

# Yok Yolcu

Öykü

## *Sıradan Bir Akşam*

Patateslerin kabuklarını mümkün olduğunca ince soymalıyım diye geçiriyordum aklımdan, aramızda süregiden anlaşmazlığı pek dert edinmeyen, iriyarı, ehl-i zevk denebilecek parmaklarına bakarak. Sonra şu akşam vaktini çabuklaştıran kara bulutların kızgınlığı, homurtusu, kendiliğinden geçiverirdi belki. Belki içerideki odadan sesi gelen ikna aracı bir radyoda karcigar faslını icra eden, ilkeleri sıkıca belirlenmiş “erkekler topluluğu”ndaki koristlerden biri azıcık aykırı bir do sesi çıkarmak için başını hafifçe yana eğdi. Bütün bunlar bir bilinmezler silsilesi olarak kafamda gidip geliyordu. Hayır kafamdaki bu kargaşa bıçağı kaçırdı o beklediğiniz mahut ve makus kazanın olmasına yol açmayacaktı. Dünyada bıçak gibi herhangi bir tehlike varsa, bu tehlikeyi bertaraf edebilecek daha etken şeyler de her zaman vardır: Örneğin ininde saklanmış, ölmek için kendini olgunlaşmaya bırakmış, gençliğimden beri biriktirdiğim mütevekkil sabır gibi.

Gürgen kesme tahtası tarazlanmıştı. Yıkama sürecine fazla özen gösterilmemiş olduğu anlaşılabilir tava ocağın üstüne konmuştu. Yanmış yağlar yapışa çoğala, tavanın dış kenarlarını, sapına yakın yerlerini karartmıştı. Ülkede kıyamet kopmuştu. İnsanlar küçük deliklerde kaybolmuştu. Sabır demişken, tahammülü de katmalıydım deminki cümlemin sonuna ki böyle betimlemelere kimilerinin hiç dayanma gücü yoktur. Öykü-

mü, patates soyma biçimimi, kafamdaki kargaşayı okumak istemezler. Kimi basit bulur bunları, gereksiz. İsterler ki bir eylem anlatayım. Meraklınsınlar, öfkelensinler kahramanlara acısınlar, nefret etsinler, kendilerini onların yerine koysunlar. Ama işte ne yazık ki şu anda, patates soyma işiyle meşgulüm. Hayatımda başka bir şey yok. Parmaklarıma, ellerime methiye düzmekten de kimse beni alıkoyamaz. Çünkü kendilerinin var kalma savaşında önemli görevleri bulunmakta ve bu görevler başarıyla yerine getiriliyor. Şimdi, en yaygın ucuzcu marketlerden birinin markasını taşıyan, mutlu günebakan etiketli plastik yağ şişesinin dibinde kalmış son birkaç damlayı tavaya dökmek ve düzgün patates dilimlerini kızartmak göreviyle başbaşayım. Ve Sefer'i, Yeter'i, Durmuş'u, gündüzleyin o günebakan tarlalarında ter döken, geceleyin dümbelek keman eşliğinde oynayan diğer bütün Nadirleri, As'manları, Tahirleri anmak zorundayım. Bir kale kalıntısından denize inmek, bir uçurumun önce yanında durmak, sonra uçuruma sırtımı dönmek, her şeyin bireyin içinde olup bittiğine karar vermiş kırgın bir on dokuzuncu yüzyıl filozofunun yolunu kesip sorularıyla biraz sıkıştırmak, sonra ondan bir cigara istemek zorundayım.

Kızartma işlemine başlamak için ocağın bozuk ateşleme düğmesine bastım. Ocak yanmadı. Düğme ne zamandır bozuktur ve bozuk olduğuna beni bir türlü inandıramamıştı. Cebimden çakmağımı çıkarıp ocağı yakmalıyım, patateslerin kızarmasına nezaret etmeliyim. Bu gecenin istihkakı olan yedi sigaramı dolabın üstünden alıp tekrar saymalı, durumdan emin olmalıyım. Ne işim var günebakan tarlasıyla, tarlanın kara kargalarıyla, soğuk profesörle, Samuel'in esin perilerinden birinin ishalden ölmesiyle.